

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.402 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 februari 2009 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 februari 2009 en van het bevel om het grondgebied te verlaten - model B aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart op 4 april 2006 het Rijk te zijn binnengekomen en diezelfde dag de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te hebben gevraagd.

Op 28 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 juni 2006 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 19 februari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient op 8 maart 2007 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van 19 februari 2007.

Op 10 juli 2007 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal van 19 februari 2007 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nummer 656.

Op 25 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van verzoeker.

Op 28 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 september 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing ten aanzien van verzoeker waarbij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 3 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing ten aanzien van verzoeker waarbij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(...)De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Betrokkene legt een geboorteakte voor. Dit is echter geen nationaal paspoort noch een identiteitskaart. In de regel kunnen enkel een identiteitskaart of paspoort aanvaard worden als een voldoende overtuigend bewijsstuk van de identiteit. Het genoemde document kan bijgevolg door onze diensten niet aanvaard worden als bewijsstuk. De vraagstelling naar de correcte nationaliteit van betrokkene is van essentieel belang in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in het land van nationaliteit. Het is derhalve aan de betrokkene om het bewijs aan te brengen van zijn nationaliteit.

Betrokkene legt een bewijs van een aanvraag aan de Afghaanse ambassade voor om een Afghaans paspoort te verkrijgen. Dit toont op zich nog niet op voldoende wijze aan waarom de betrokkene de nodige documenten niet kan voorleggen.

Betrokkene legt een vervallen attest van immatriculatie voor, hem afgeleverd in het kader van een reeds afgesloten asielaanvraag. Een attest van immatriculatie is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs (zoals eveneens vermeld staat op het attest van immatriculatie zelf). Het genoemde document kan bijgevolg door onze diensten niet aanvaard worden als bewijsstuk. Dienvolgens is de aanvraag onontvankelijk.

> Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de toestand in Afghanistan, de verwijzing naar het reisadvies m.b.t. Afghanistan door de FOD Buitenlandse Zaken) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(...)"

Op 10 februari 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

(...)"

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Zij is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot schorsing- en nietigverklaring, in zoverre dit gericht is tegen het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van het in casu bestreden bevel maakt geenszins dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 28 april 2006 en op 25 oktober 2007. De opeenvolgende beroepen ingesteld tegen het bevel van 28 april 2006 werden verworpen, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is geworden. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat het eerdere bevel van 25 oktober 2007 werd aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door de verzoekende partij. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 28 april 2006 en 25 oktober 2007 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 10 februari 2009 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De exceptie van de verwerende partij wordt aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van het artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het artikel 4 en het artikel 2, §1 van het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing beweerdelijk genomen werd door attaché S.G.(...). Verzoeker vervolgt dat het artikel 9 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging toekent aan de minister of zijn gemachtigde. Verzoeker vervolgt dat de akte een *“schijnbaar elektronische handtekening”* van attaché S.G. vermeldt. Vervolgens stelt verzoeker *“ten overvloede”* dat geen enkele wet voorziet in het plaatsen van gescande handtekeningen onder *“zulks een akte”*. Verzoeker vervolgt dat een ingescande handtekening bezwaarlijk een echte handtekening kan vervangen en dat niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing effectief door de desbetreffende attaché werd genomen *“dan wel door een derde die de handtekening ‘erop geplakt’ heeft”*. Tevens stelt verzoeker dat in tegenstelling tot hetgeen men zou kunnen voorhouden een ingescande handtekening geenszins een elektronische dan wel geavanceerde handtekening uitmaakt in de zin van de wet van 9 juli 2001 en de richtlijn 1999/93. Verzoeker stelt dat om te kunnen spreken van een elektronische handtekening er sprake moet zijn van elektronische gegevens gehecht aan andere elektronische gegevens en dat een ingescande handtekening hier niet aan voldoet daar deze op papier wordt gezet. Verzoeker meent dat het inscannen en uitprinten van een handtekening geen elektronische gegevens zijn. Verzoeker besluit dat derhalve niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk genomen werd door *“attaché S.G.(...)”* en dus door de gemachtigde van de minister.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de attaché S.G. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te nemen.

Verwerende partij verwijst inzake de gescande handtekening terecht naar de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat ze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd "de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen". Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

"(...)§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon."

Artikel 4, § 5 van de bovenvermelde wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

"Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat, of
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt."

In dit verband geeft verwerende partij trouwens een uiteenzetting in de nota, dat het systeem zoals gebruikt door de Dienst Vreemdelingenzaken voldoet aan de bijlage III van de wet van 9 juli 2001 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt. Verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

"Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

-de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;

-de ondertekenaar is identificeerbaar.

-de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;

-elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen."

Deze uiteenzetting die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de elektronische handtekening van de ambtenaar in kwestie, is niet kennelijk onredelijk. Waar verzoeker stelt dat een ingescande handtekening geenszins een elektronische handtekening uitmaakt omdat er bij een elektronische handtekening sprake moet zijn van elektronische gegevens gehecht aan elektronische gegevens, kan hij niet gevolgd worden. De verwerende partij merkt terecht op dat de ingescande handtekening van attaché S.G. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché S.G. mits gebruik van een paswoord en een noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Aldus wordt niet aangetoond dat hier geen sprake zou zijn van elektronische gegevens gehecht aan elektronische gegevens. Bijgevolg wordt wel degelijk terecht verwezen naar artikel 1322 BW dat luidt als volgt:

“Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoot”.

De loutere bewering van verzoeker als zou een derde de handtekening “erop geplakt” hebben, gaat aldus evenmin op. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché S.G. niet de auteur is van de bestreden beslissing. Uit de stukken ter voorbereiding van de bestreden beslissing, zoals deze terug te vinden zijn in het administratief dossier, blijkt bovendien dat attaché S.G. wel degelijk de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf beoordeelde.

Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat de bepaling aan te duiden, zo deze al zou bestaan, die zou verhinderen dat de minister van Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde gebruik maakt van een elektronische handtekening en evenmin de bepaling aanbrengt die de minister of zijn gemachtigde zou verplichten zijn handtekening zelf neer te schrijven op elke individuele akte. In deze kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat.

Bijgevolg kan wel degelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché S.G.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

4.2.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing deels foutief werd gemotiveerd. In een eerste onderdeel van dit middel verwijst verzoeker naar zijn aanvullend schrijven van 3 februari 2009 waaruit zou blijken dat een kopie van zijn paspoort werd verstuurd naar de verwerende partij. Verzoeker wijst op het feit dat verwerende partij juist op diezelfde dag de bestreden beslissing heeft genomen. Vervolgens nam verzoeker telefonisch contact op met de verwerende partij en verzocht hij de verwerende partij om de bestreden beslissing in te trekken of te herzien. Nadien richtte verzoeker een schriftelijk verzoek tot herziening aan de verwerende partij. Aangezien de verwerende partij niet op dit verzoek is ingegaan, meent de verzoeker dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Volgens de verzoeker is de bestreden beslissing overwegend gesteund op de afwezigheid van zijn paspoort. Verzoeker argumenteert dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door bewust geen herzieningsbeslissing te nemen, terwijl de verwerende partij nochtans in machte was om de beslissing te herzien en in te trekken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002., nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De verwerende partij stelt dat: *“bij lezing van toelichting van het middel duidelijk blijkt dat de verwerende partij niet enkel inhoudelijk kritiek levert, maar dat hij er toch in slaagt de motieven vermeld in de bestreden beslissing weer te geven, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.”* Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zoals verwerende partij terecht opmerkt blijkt uit de lezing van het verzoekschrift dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wanneer verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing deels foutief is dan voert verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker meent dat verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de genomen bestreden beslissing niet te hebben herzien, terwijl verwerende partij nochtans op de hoogte was van het feit dat de kopie van verzoeker zijn paspoort op dezelfde dag was opgestuurd.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Voor een aanvraag op basis van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker te voldoen aan twee cumulatieve voorwaarden. Ten eerste moet volgens artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet verzoeker beschikken over identiteitsdocumenten.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1; De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over een identiteitsdocument, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat zijn aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Opgemerkt wordt dat het aan verzoeker toekomt om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 8 september 2007 enkel aanhaalde: *“Verzoeker is niet in het bezit van een nationaal paspoort. Hij trachtte er één te bekomen en schreef daarom de ambassade van Afghanistan aan. Zij reageerden niet op het verzoek een paspoort af te leveren. Verzoeker toont hiermee afdoende aan dat hij niet in staat is een nationaal paspoort te verkrijgen.”* Verzoeker betwist niet in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf van 8 september 2007, noch in zijn verzoekschrift dat er geen identiteitsdocumenten werden voorgelegd.

De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In casu werd aldus bij de aanvraag geen identiteitsdocument toegevoegd. Verzoeker gaf in zijn aanvraag een minimale uiteenzetting betreffende het feit dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen. Verzoeker vermeldde enkel dat hij in de onmogelijkheid was identiteitsdocumenten voor te leggen zonder aan te tonen waarom, zodat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden en niet kon nagaan of verzoeker zich bevond in een situatie zoals beschreven in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

Het komt toe aan verzoeker om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door haar beslissing niet te herzien.

De Raad merkt op dat de argumenten die verzoeker hieromtrent aanvoert, gericht zijn tegen de niet genomen herzieningsbeslissing en niet gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de elementen die verzoeker aanhaalde in zijn aanvraag heeft beantwoord, ook wat de bespreking van zijn aangehaalde onmogelijkheid betreft om zich te wenden tot de overheid van het land van herkomst om een paspoort of identiteitskaart te verkrijgen. Ongeacht alle stappen die verzoeker heeft genomen na datum van de eerste bestreden beslissing, blijft het een vaststaand feit dat verzoeker niet de nodige identiteitsdocumenten heeft voorgelegd of een voldoende bewijs heeft geleverd van zijn nationaliteit.

Gelet op wat reeds werd gesteld, kon de verwerende partij in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vaststellen dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel voorziene ontvankelijkheidsvereiste. Het gegeven dat verzoeker op de dag van de bestreden beslissing de nodige identiteitsdocumenten heeft opgestuurd kan op zich niet leiden tot het ontvankelijk verklaren van zijn verblijfsaanvraag, aangezien verwerende partij geen rekening kon houden met dit document op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan en dat de bestreden beslissing geheel terecht in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 7, §1, 1° van het KB van 17 mei 2007 werd genomen. Noch een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

4.2.2. In een tweede onderdeel van het tweede middel betoogt verzoeker opnieuw dat de motivering van de eerste bestreden beslissing onomstotelijk foutief is. Het betreft het volgende onderdeel van de motivering: *“Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de toestand in Afghanistan, de verwijzing naar het reisadvies m.b.t. Afghanistan door de FOD Buitenlandse Zaken) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”* Verzoeker betoogt dat verwerende partij verkeerdelijk stelt dat de aangehaalde elementen van verzoeker omtrent de toestand in Afghanistan geen betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker. Verzoeker verduidelijkt dat hij in zijn aanvraag de toestand in Afghanistan heeft aangehaald om aan te tonen dat de psychische problemen van verzoeker onmogelijk adequaat zullen worden behandeld in zijn land van herkomst. Volgens verzoeker is de motivering van de verwerende partij op dit punt foutief en is de bestreden beslissing bijgevolg nietig.

De Raad merkt op dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel de aanvraag van de vreemdeling wiens effectieve verblijfplaats is in de gemeente alwaar hij zijn aanvraag heeft ingediend en een identiteitsdocument heeft ingediend, hetzij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België heeft aangetoond, wordt ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische attesten aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Gelet op wat reeds werd gesteld, werd verzoekers aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Vermits niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan dienen de voorwaarden betreffende de

gegrondheid van de aanvraag niet nader onderzocht te worden. Dit onderdeel van de motivering is dan ook niets anders dan een overtollig motief, waarbij vastgesteld dient te worden dat de eventuele gegrondheid van de kritiek hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing werd geheel terecht in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 7, §1, 1° van het KB van 17 mei 2007 genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.

[EDIT HERE]